

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Raad van State — fortolkning af artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport (EFT L 370, s. 8) Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 af 20. december 1985 om kontrolapparatet inden for vejtransport (EFT L 370, s. 8) — afbrud i køreperioden, daglige hvileperioder og arbejdstid — begreb — registreringsforpligtigelse — hengået tid til at begive sig til det sted, hvor køretøjet overtages, og som ligger en vis afstand fra virksomhedens driftssted — driftssted — begreb — føreren bragt til overtagelsesstedet af tredjemand

Konklusion

- 1) Begrebet »driftssted«, således som det anvendes i præmis 21 ff. i dom af 18. januar 2001, *Skills Motor Coaches m.fl.* (sag C-297/99), skal defineres som førerens konkrete tilknytningssted, dvs. transportvirksomhedens anlæg, hvorfra han regelmæssigt udfører sit arbejde, og hvortil han returnerer ved arbejdets ophør i forbindelse med sædvanlig udøvelse af sit hverv og uden at skulle følge særlige instrukser fra sin arbejdsgiver.
- 2) Den omstændighed, at den omhandlede fører enten selv kører til det sted, hvor han overtager et køretøj, der er udstyret med et kontrolapparat, eller bliver kørt dertil af en anden, har ingen betydning for kvalifikationen af køretiden i forhold til begrebet »hviletid« som omhandlet i artikel 1, nr. 5), i Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport.

(¹) EUT C 129 af 6.6.2009.

Appel iværksat den 23. september 2009 af Constantin Hârsulescu til prøvelse af kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Sjette Afdeling) den 22. juli 2009 i sag T-234/09, Hârsulescu mod Rumænien

(Sag C-374/09 P)

(2010/C 161/20)

Processprog: rumænsk

Parter

Appellant: Constantin Hârsulescu (ved C. Stanciu)

Den anden part i appelsagen: Rumænien

Domstolen (Femte Afdeling) har ved kendelse af 4. marts 2010 forkastet appellen.

Appel iværksat den 1. marts 2010 af Solvay SA til prøvelse af dom afsagt den 17. december 2009 af Retten (Sjette Afdeling) i sag T-57/01, Solvay mod Kommissionen

(Sag C-109/10 P)

(2010/C 161/21)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Solvay SA (ved avocats P.-A. Foriers, R. Jafferali, F. Louis og A. Vallery)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede dom af 17. december 2009 ophæves.

— Følgelig tages prøvelsen af søgsmålet op til fornyet behandling vedrørende de ophævede præmisser og Kommissionens beslutning af 13. december 2000 annulleres helt eller delvist afhængig af omfanget af de omhandlede anbringender.

— Bøden på 19 mio. EUR ophæves eller — subsidiært — nedsættes for den alvorlige skade, appellanten har lidt på grund af procedurens usædvanligt lange varighed.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i forbindelse med appelsagen og sagen for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har fremsat ni anbringender til støtte for sin appel.

Med det første appelanbringende, som indeholder fem led, er der ifølge appellanten tale om en tilsidesættelse af retten til at få sin sag pådømt inden for en rimelig frist i det omfang, hvor Kommissionens beslutning 2003/6/EF af 13. december 2000 (¹) blev vedtaget mere end 10 år efter retssagen blev indledt, eller

i det mindste efter indledningen af proceduren gennem meddelelsen af Kommissionens klagepunkter til appellanten. Solvay kritiserer i det væsentlige, at Retten ikke foretog en helhedsvurdering af fristen til at omfatte både den administrative og den retslige fase af proceduren (første led), ikke tog hensyn til varigheden af sagen for Retten (andet led), gjorde sanktionen af overskridelsen af en rimelig frist betinget af godtgørelsen af en konkret trussel mod appellants ret til forsvar, hvorimod de to principper er uafhængige og selvstændige (tredje led), konstaterede, at en sådan trussel ikke er til stede i den foreliggende sag (fjerde led) samt foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, da Retten fastslog, at appellanten gav afkald på at nedlægge en subsidiær påstand om nedsættelse af bøden på grund af overskridelsen af en rimelig frist (femte led), hvorimod appellanten udtrykkeligt havde nedlagt påstand om annullation — eller i det mindste nedsættelse — af bøden af samme grund.

Med det andet appelanbringende, som indeholder tre led, gør appellanten gældende, at artikel 14 og 20 i Rådets forordning nr. 17/62⁽²⁾ er tilsidesat, for så vidt som Retten godkendte Kommissionens anvendelse inden for rammerne af en procedure iværksat i henhold til artikel 102 TEUF af dokumenter beslågt under kontrolundersøgelser vedrørende en eventuel deltagelse i aftaler og/eller samordnet praksis i henhold til artikel 101 TEUF (første led). Appellanten kritiserer endvidere Retten for at have anerkendt, at Kommissionen anvender dokumenter indsamlet ved en tilfældighed, hvorimod Kommissionen ikke på det pågældende tidspunkt, da der ikke forelå mistanke, kunne have foretaget en kontrolundersøgelse med henblik på at indsamle disse dokumenter (andet led). Appellanten kritiserer endelig Retten for at have foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder ved at antage, at der eksisterer en materiel lighed mellem det forhold, at beslutningen om kontrolundersøgelser havde til formål at foretage undersøgelser, og det forhold, som havde begrundet pålæggelsen af bøder (tredje led).

Med det tredje appelanbringende, som indeholder seks led, er der ifølge appellanten tale om en tilsidesættelse af retten til forsvar, idet Retten pålagde appellanten at godtgøre, at sagsakter, som Kommissionen havde mistet, kunne have været anvendt til appellants forsvar (første led). Det kan således ikke på forhånd udelukkes — idet der ikke blev foretaget nogen foreløbig undersøgelse af sagsakterne — at de omhandlede dokumenter kunne have en indflydelse på den af Kommissionen truffede beslutning (andet og tredje led). Appellanten kritiserer endelig Rettens opfattelse, hvorefter appellanten ikke har godtgjort, at de forsvundne dokumenter kunne være anvendt til sit forsvar med hensyn til tilstedeværelsen af en dominerende stilling (fjerde led), en rabat til Saint-Gobain (femte led) og afgrænsningen af det relevante geografiske marked (sjette led).

Med det fjerde appelanbringende har Solvay gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af dens ret til forsvar, reglerne om bevisbyrde og uskyldsformodningen, for så vidt som Retten skulle have fastslået, at de forsvundne dokumenter fra sagsakterne ikke kunne være anvendt til appellants forsvar, skønt det er tilstrækkeligt, at disse dokumenter ville have gjort det muligt for den at underbygge tidligere fremførte anbringender

(første led), og givet den en — om end begrænset — mulighed for at få indflydelse på den anfægtede beslutnings indhold (andet led).

Appellanten har med det femte anbringende beklaget tilsidesættelsen af dens ret til at blive hørt efter Rettens annullation af en første beslutning, hvorved appellanten blev pålagt en bøde, og forud for Kommissionens vedtagelse af den anfægtede beslutning. Kommissionen frifindes således ved den appellerede dom og Retten afviser at anerkende Kommissionens pligt til at høre den pågældende virksomhed, når en tidligere dom afsagt af Retten har fastslået en rettergangsfejl, som har påvirket de forberedende foranstaltninger.

Appellanten har med det sjette anbringende foreholdt Retten, at den har tilsidesat artikel 102 TEUF og sin begrundelsespligt ved at tiltræde en alternativ definition af det relevante geografiske marked, hvad enten markedet udgør Fællesskabet eller nationale markeder.

Med det syvende anbringende har appellanten under hensyn til begrundelsespligten og artikel 102 TEUF kritiseret Rettens vurdering i den appellerede dom af den dominerende stilling om, at det relevante marked udgør Fællesskabet (første led) eller det nationale marked (andet led). Appellanten foreholder desuden Retten, at den ikke tog hensyn til de usædvanlige omstændigheder, som godtgjorde, at der ikke var tale om nogen dominerende stilling (tredje led).

Med det ottende appelanbringende er der ifølge appellanten tale om en tilsidesættelse af artikel 102 TEUF og manglende begrundelse, for så vidt som Retten fastslog, at rabatten på 1,5 % til Saint-Gobain udgjorde en loyalitetsrabat, som udøver indflydelse på konkurrencevilkårene.

Med det niende appelanbringende har appellanten påberåbt sig manglende begrundelse og tilsidesættelse af artikel 102 TEUF, idet Retten fastslog, at appellants adfærd havde karakter af forskelsbehandling som følge af den rabatordning, som blev ydet handelspartnere, også selv om der ikke var nogen kontrol, der skulle godtgøre, om den nævnte adfærd skaber en konkurrencemæssig ulempe mellem den dominerende leverandørs kunder (første led). Appellanten har endelig foreholdt Retten, at den ikke tog hensyn til den lille markedsandel, som soda repræsenterer for kostprisen for appellants kunder (andet led).

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning 2003/6/EF af 13.12.2000 om en procedure efter EF-traktatens artikel 82 (COMP/33.133 — C: Soda — Solvay) (EFT 2003 L 10, s. 10).

⁽²⁾ Rådets forordning nr. 17 af 6.2.1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikler [81 EF] og [82 EF], EFT 1959-1962 s. 81.